

ORIENTUL MIJLOCIU

Unul din aspectele „Doctrinei Eisenhower”

Desen de I. Davidescu

urzica

ANUL IX ★ Nr. 4 (175) ★ 28 FEBRUARIE 1957 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

INDOIELI DE PRIMĂVARĂ

*Frig, umezeală, zloată, apărie
Se poate presupune, așadar,
Că-i primăvară doar pe calendar
Sau, cum s-ar zice, numai pe hîrtie.*

*De aceea, cite-un ghiocel debil
Școfîndu-și capul delicat afară,
Se=ntreabă pentru-a pu știu citea oară
„Mai oine oare luna lui April?”*

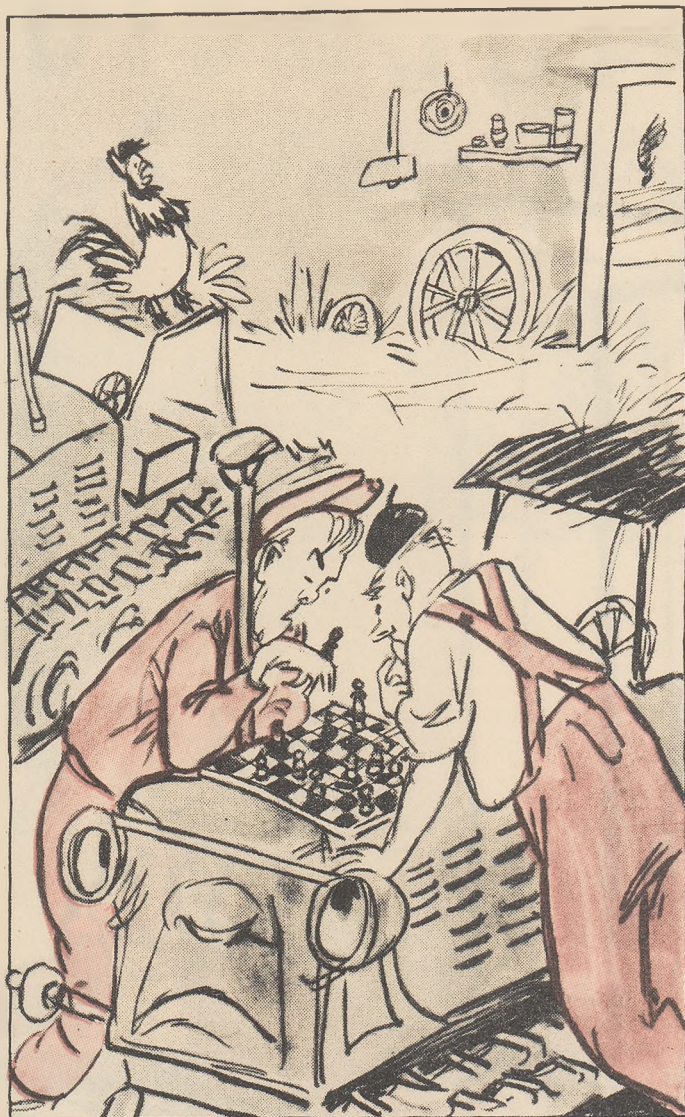
*De fapt nici eu n=am lămurit misterul
Cu primăvara. Oare-o fi venit?
Probabil. Căci în bloc ni s-a oprit
De două săptămîni caloriterul.*

*Dar peste drum de mine e o casă
Ce parcă ține să mă contrazică,
De vreme ce un cetățean despică
Ca-n plină iarnă lemne pe terasă.*

*Deci oscitez, cînd plec către birou
-Ce să-mi îmbrac și meditez puțin:
Paltonul vechi, sau noul fulgarin?
Mă hotărâsc, apoi revin din nou.*

*Unde să plece bietul chiulangi
(Și el se află-acum la o răscruce)
Căci nu mai știe încotro s=apuce:
Spre Cinematograf sau Cișmigiu?*

*Eu știu atît că=n minte mi se cern
Pasagii vechi dintr=un roman utopic
Și mă=ncălzesc călătorînd spre tropic
Cu Nemo, căpitanul lui Jules Verne.*

TRACTORUL : - Ei, dacă s-ar îngriji și de piesele mele cum are griji de piesele lui...

Desen de Nell Cobar

SADI RUDEANU

Cronica dramatică

Aseară a avut loc la teatrul „Colonade” premiera piesei „Tapete și pereți”, aparținînd cunoscutului nostru dramaturg Ixulescu. Piesa s-a bucurat de direcția de scenă a tînărului nostru regizor Andrei Zugravu, care a reușit să imprime spectacolului o notă de mare valoare. Chiar de la prima ridicare de cortină ne dăm seama de problemele grele de regie pe care le-a avut de rezolvat direcția de scenă, întrucît e clar că numai pentru scările din primul tablou au fost necesare două vagoane de cherestea, plus cei vreo zece metri cubi de scindură necesară pentru construcția muntelui din tabloul doi, care e un fel de Ceahlău în miniatură, acțiunea petrecîndu-se în Carpați. Desigur că, dacă regizorul ar fi adîncit ceva mai mult problemele, ar fi putut construi și o vale, și, cu încă vreo jumătate de vagon de scinduri, ar fi putut reda și mai realist o porțiune din lanțul carpatic.

În tabloul următor acțiunea crește în intensitate căci, și aici e de asemenea meritul regiei, acum trebuiau conturate contradicțiile adînci dintre personaje. Acestea au fost minunat puse în lumină datorită celor patru candelabre, aplaudate de altfel la scenă deschisă. Au emoționat profund, prin minunata lor punere în scenă, cele două arcade din fund, care însă trebuiau făcute ceva mai înalte pentru a nu stînjeni caii la intrarea în scenă. Totuși regia a rezolvat și această importantă problemă: călăreții nu intră călare, ci apar țînînd caii de căpestre. Socotim însă că cei zece cai achiziționați de teatru sînt prea puțini pentru a da impresia unei armate care pornește la luptă, și, dacă regia nu privea problemele superficiale, se mai puteau găsi încă douăzeci de cai, care și-ar fi putut

aștepta, în grajdurile teatrului, rolurile respective și în alte piese. (E adevărat însă că s-au întîmpinat greutăți, întrucît, după cum ne-a declarat regizorul, ministerul a refuzat chiar și un supliment de subvenție pentru achiziționarea a cinci perechi de boi și două tractoare necesare teatrului în vederea unei piese cu subiect agricol, care a intrat în repetiție).

În actul doi acțiunea începe să se complice, deoarece acum intră în joc și cele zece coloane din părțile laterale ale scenei, coloane care domină tot actul și care susțin acțiunea, conflictul și, mai ales, plafonul.

Este foarte artistic și cu mult simț psihologic realizată scena în care, printre cele zece coloane, apar o sută de costume de-o eleganță orbitoare și produc o impresie profundă cele cincizeci de perechi de cizme strălucitoare, care, fle-ne îngăduit un calambur, dovedesc că regia nu a lucrat cu picioarele.

Adîncirea conflictului a fost subliniată de direcția de scenă datorită cutremurului realizat în actul trei cînd tot ce se află în scenă se dărîmă și se face praf. (Aflăm că a luat ființă pe lângă teatru și o secție sanitară întrucît, după fiecare spectacol, cinci,

șase cai sînt răniți. Iată de ce credem că teatrul ar trebui să-și planifice și o crescătorie de cai, deoarece numai prin existența unei herghelii permanente, se poate asigura continuitatea spectacolelor. De asemenea, socotim necesar, pentru a-și asigura scările, arcadele și coloanele care consumă cherestea, că teatrul ar trebui să facă din timp demersurile convenite la forurile în drept, pentru a li se repartiza o pădure. În orice caz, persoanelul teatrului ar putea lua

Yves Montand văzut
de caricaturistul
L. Darian

„Paimé flâner sur les Grands Boulevards...”^{*)}

*) Imi place să hoinăresc pe marile bulevarde.

in primăvară inițiativa, și, prin muncă voluntară, să planteze in grădina de spectacol, puieți.

Și acum, câteva cuvinte despre jocul actorilor. In rolul lui Victor, eroul principal, actorul Paul I. Paul, a fost mulțumitor, dar a fost pus in umbră de minunata coloană din stînga. Deși îl apreciem pe Paul Paul, trebuie să o spunem, cu regret, că este un actor prea mic, pentru coloane atît de mari. In rolul directoarei, actrița Smaranda Andrei a reușit cîteva momente de nivel artistic înalt, mai ales cînd se suie pe cal. Despre Gheorghe Salcie, in rolul lui Radu, nu putem spune prea mult, intrucît a fost acoperit de perdele, ceea ce nu e rău, ba chiar credem că aceasta a fost in intenția regiei, draperiile fiind confecționate dintr-un splendid pluș albastru.

Greșit îndrumat, Virgil Micu. Deși putea să scoată, mult din rolul ce l-a fost încredințat, el moare și cade pe un divan acoperit de o minunată cuvertură cu broderii, pe care o acoperă, făcînd im- posibilă astfel vizionarea ei de către spectatori, mai bine de zece minute. Sugerăm pentru îndreptarea acestei deficiențe de regie, trei soluții: ori actorul să cadă pe jos, ca să se vadă cuvertura, dar să nu cadă pe covor, căci și covorul este splendid, ori - dacă acest covor acoperă toată scena - actorul să cadă in culise și să fie ucis acolo, să strige de acolo: „Ah, mamă, mor!” și astfel nu va mai acoperi nici cuvertura, nici covorul. O a treia soluție ar fi ca in rolul victimei să joace un actor mai scund și mai slab, care, chiar dacă o să cadă pe cuvertură, va acoperi foarte puțin din ea și tot mai rămîne ceva de văzut. Iată de ce, dacă despre Paul I. Paul am arătat mai sus că este un actor prea mic pentru coloane atît de mari, putem spune despre Virgil Micu că este un actor prea mare pentru cuverturi atît de mici.

Această premieră ne sugerează o idee de spectacol: in scenă să nu intre nimeni, iar replicile să se rostescă din culise, la microfon. In felul acesta bogăția decorurilor va putea fi savurată de spectatori, fără ca aceștia să mai fie încurcați de intrările, prezența și ieșirile actorilor din scenă.

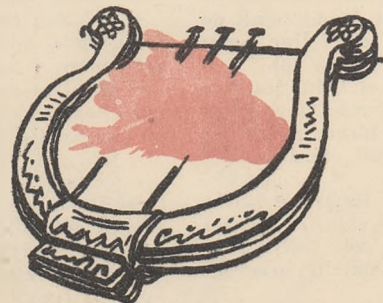
Revenînd la premiera „Tapete și pereți” putem spune in concluzie că am asistat la un spectacol valoros (a costat șase sute cincizeci de mii lei).

CONSTANTIN OTTESCU

ODĂ GASNICĂ

E-un obicei probabil pe cît tîni dau eu seama,
Ca scriitorii clasici să-și proslăvească mama.
Te-naltă mult această iubire filială,
Căci mama e-o ființă de-a dreptul ideală.
In popular, in epic, in liric sau alt gen
Deci oda despre mamă nu e un fenomen.
Eu nu condamn la clasici amorul filial
Dar unde-și are locul aspectul conjugal?
Poetul cîntă numai iubita ca iubită
In perioada-n care e cel mult logodită,
Romancierul pune romanului său frîna
Cînd ea acordă-n fine eroului său, mîna,
Pe urmă stop! iubita își pierde importanța
Și bardul nu-și dedică soției lui romanța.
Chiar publicul la filme e astfel educat
Că „happy-end”-ul pare un drept nestrămutat.
Oricum întorci problema și oricum vrei să faci
Statistic, in romane, eroii sînt burlaci.
Nevesta nu ocupă decît un loc minor
Tratat doar cîteodată de cîte-un autor...
Deci, fiindcă nu sînt clasic (că încă nu-s postum
Că-s umorist, că-n fine n-am scos nici un volum)
Am totuși îndrăzneala să mă mîndresc cu asta
Spre reabilitare să proslăvesc nevasta.

Iau ca pretext deci ziua femeii și mă pun
Să-ncep cu argumente să zic ce am să spun:
Alegerea femeii implică o lucrare
Pe care o depune-n viață fiecare.
Nevasta e produsul selecției aceste,
Că d-ata sînt pe lume neveste și neveste...
Nevasta ilustrează la oameni bunul gust,
Că unul orea silfidă și altul gen robust,
Pe cîtă vreme însă își dă oricine seama
Poetul, cît de clasic, tot nu-și alege mama.
Tu dacă tei o proastă, atunci din vina ta
Va spune tot poporul: „Păi alta nu-l lua!”
Pe urmă soața este ființa care n-are
Obligațiunea eternă de-a îndura
A nevoilor domestice iscați de la seroici
(Ea nefiind nici seful, contabilul, și nici
De tine angajată cu funcția expresă
Să-ți fabrice odrasle obraznice). De ce să
O cerți cînd oii acasă la cîte-o oră mică
De la sedința gravă cu iz de secărică?
De ce adică soața e mai puțin frumoasă
Ca junele pe care le vezi in drum spre casă?
De ce adică soața să meargă și la slujbă
Și-n plus să și gătească? Sau cînd își pune ruj bă-
nuiala să-ncolțească născînd răsad de ceartă?
Ce grea e-n cazul ăsta o soartă de consoartă!
Mai grea decît e clipa cînd stai pîndind zăporul
In săli pustii de clinici și-astepti moștenitorul,
Mai grea decît e coșul cartofilor din piață,
Mai grea decît povara deceniilor in viață,
Mai grea decît o odă ce nu prea pot să-o fac
Din cauză că încă sînt cum am fost: burlac.

Alarmă falsă

de ȘTEFAN HORIA

Tovarășul Eremia abia de a pucase să-și înnoade cravata, când vocea coanei Alexandrina îl făcu să tresară :

- Ce spui, Eremio? Nu ți se pare că am cam început să ne burocratizăm? Cloocim aici, în jurul stațiunii! eu, pe lângă cratiță... tu, în birou... Nițel contact cu terenul nu ne-ar strica... Mai punem și noi piciorul prin București, frate... Să te mai vadă și pe tine ai de la centru... pe mine, biata soru-mea...

Tovarășul Eremia înghiți în sec: - Tocmai acum, Alexandrina? Când să-i dăm și noi drumu' la reparații?

Era devreme, dimineața, și, după ce ațitase focul în soba de zid, coana Alexandrina, onorabila soție a „burocratului” în chestiune, tocmai își punea părul pe moațe, înaintea oglinzii ondulate a șfonierului.

- Na-ți-o bună! exclamă ea. Zăpada-i de un metru pe cîmp și tu ții la reparații. Da' zi așa: fiindcă m-a pâlț pe mine dorul de soru-mea, hop și tu cu activitatea... Ah, cu ce-oi fi păcăluit eu, doamne, să fi trebuit să mă blagoslovești cu asemenea bărbat?

Și tot bombănind cu privire la tragedia destinului ei, coana Alexandrina își înfipse un biogudiu în frunte, după care porni spre bucătărie, de unde venea un miros de lapte dat în foc.

Tovarășul Eremia înghiți ofensa, înghiți laptele și franzețuța unsă de două degete, pe urmă își puse scurta imblăntită și porni spre stațiune, gândind într-una: „Are dreptate Alexandrina, săraca. Za-ac în stațiune și nu mă mișc și eu o dată pină colea, în Capitală, să-i fac și ei plăcere... Jar mie un bine... Adică ce, pină la primăvară nu mai e timp? Cum dă topenia, hai frate la treabă...”

Tot gândind așa, tovarășul Eremia ajunse la stațiunea de mașini și tractoare ce cu blindețe conducea. Se luminase de tot. Jur-imprejuri, ocean de zăpadă. Dinspre ateliere venea un duduț surd de tractor pus la încercare. „Poftim - își mai spuse tovarășul Eremia - cine ar putea spune că n-am început reparațiile. Și pină la primăvară, hă-hăă...” În birouri, băieții stăteau roată în jurul sobei, coceau sfeclă și pălăvrageau vrute și nevrute.

- Măi fraților! - începu tovarășul Eremia fără nici o întroducere - să știți că munca noastră lasă de dorit!

Băieții se priviră nedumeriți. Ce i-o fi venit așa, deodată, omulețului ăsta, de obicei atât de cum se cade și de mulțumit de toate din jurul său? Dar omulețul încă nu spusese tot.

- Cloocim aici, în stațiune (gata-gata să spună: eu pe lângă cratiță, voi în birouri) fără legătură cu terenul, fără activitate concretă...

- Ba s'avem tertare - întrepurse inginerul, iignit. Ați uitat răspunsurile la cele trei circulari primite numai în cursul lui ianuarie?

- Ei, da, da - făcu tovarășul Eremia mai moale. Ceva a fost, nu zic nu, dar e de ajuns? Mai

sint atitea lucruri de făcut pină la campanie... Da, da, și contractările de lucrări, care cer muncă de teren... Eh? Terenul, asta e, terenul! Păi, n-are dreptate și nevastă-mea să spună că ne-am birocratizat? Sau poate credeți că felul cum ne ducem munca nu influențează și sentimentele ălor de pe acasă? Că dacă vom gândi sectar, fără nici o legătură între munca noastră și viața de familie, ce fel de principialitate mai e asta, hai? Uite, eu am să fac prima mișcare! Plec la București! Să mai stabilim un contact personal cu centrul, să...

- Just! interveni normatorul cu profunzime. Ca să nu mai vorbim că, dacă plecați la centru, ne mai aduceți niscăi vești, precum și vreo douăzeci de pachete de „Mărășești”, că cu „Virginele” astea din comună nu mămpac de fel!

„Eh, au înțeles băieții!” reflectă tovarășul Eremia. Acum toate au să meargă mai bine în stațiune și unde mai pui că dacă mă vadă ai de la Direcție, poate își aduc aminte de mine și mă mută, după campanie, undeva, mai aproape de ei! Să mai zică atunci Alexandrina, așa și pe dincolo!”

Chiar a doua zi, tovarășul Eremia porni la drum, spre marea bucurie a consoartei dumisale care de mult ținea după o vizită la „Romarta” în interes de serviciu al soțului și de vizită pe la „biata soru-sa” idem. După aglomerația din tren urmă Capitala, cu tumultul, alergătura, neamurile, prăvăliile etc., pină ce deodată, după trei zile, tovarășul Eremia își aminti de interesul stațiunii, precum și de „ochiul veșnic treaz” pe care Direcția din Minister îl ținea asupra sa.

Așa că, în a cincea zi, se repezi la „forul tutelar”.

- Ce-i cu tine aici, nenorocitul? îl întâmpină vechiul său amic, Stelcă. Tocmai acum ți-ai găsit să părăsești stațiunea?

- Da' ce-i tocmai acum? bilbil Eremia, speriat. A-a-am venit pentru o repartiție...

- Mai lasă-le dracului de pretexte! exclamă Stelcă. Cum stai cu reparațiile?

- Păi, pin' la campanie...

- Ce „pin' la”, care „pin' la”? N-ai auzit de buletinele lui Topor, nefericitul? Curenți calzi, anticicloni, primăvară timpurie! În câteva zile începe dezghețul! Toți instructorii noștri au primit sarcini speciale și urgente! Au și pornit-o prin regiuni! Miine ai Inspecție, și tu te ții

de repartiții! La 15 februarie trebuia să-ți fie gata întregul parc de mașini! Cu plugurie mecanice, cu discutoarele, cu semănătoarele, cu...

Tovarășul Eremia simți că se învirtește pământul în jurul lui. Ai văzut cum vine nenorocirea pe capul omului? Așa... ca un anticiclon... că un topor în creștet... ca o primăvară timpurie care te topește într-o secundă...

La Palatul Telefoanelor alunecă de pe el o jumătate de kilogram de transpirație pină ce obține legătura cu stațiunea.

- Alo! Nefericților! N-ai știut că vine inspecția cu ciclonul? Ce vă făceați dacă nu veneam eu la București? Dacă nu aflam secretul cu un ceas mai devreme de la omul meu din minister? Să-mi scoateți tractoarele! Din pământ, din iarbă verde să mi le scoateți!

- Din pământ ar fi cum ar mai fi - se auzi, slabă, vocea de la 200 de kilometri - dar din zăpadă cum naiba să le scoți?

- Da' ce, eu v-am trimis cu tractoarele la nuntă, la Lupșeni, de v-ați îmbătat ca... hm... ehem... hm... și ați turnat vin în rezervoare de leași întepenit în cîmp și le-a acoperit viscolul?

- Păi, dacă a amestecat Gică bidoanele și au băut frații benzina, ce să fi pus în tractoare?

- Mamelucilor... Să-mi scoateți... Să-mi faceți... Să-mi dregeți... Deseară să-mi trimiteți rutierul să mă ia de la gară!... Cee?... Cum?... Nici rutierul nu

zi, două, mai pui pe roate câteva mașini ținute pe butuci și zici că-ai făcut și planul de reparații... cu mici deficiențe, deh! (Mai avem unele lipsuri, tovarășe, ce să-i facem? Ca-n tot locul).

La regiune, liniște. Într-un birou, tovarășul Eremia găsi un funcționar cunoscut.

- Ce inspecție? făcu funcționarul, blazat. Nu vezi omățul cit casa? Cum să înceapă campania, cită vreme noi nici n-am întocmit formularele BZ 4? Fără BZ 4 nu începe campania, zică dom' Topor ce-o pofti! E-adevărat că-au venit niște instructori, inspecțori, nuș ce, de la București, da' numa' așa, în trecere! Dumneata vezi-ți de treabă... Vezi-ți de treabă și așteaptă dispozițiile noastre! Fără dispozițiile noastre nu se face nimic...

Tovarășul Eremia ieși de la regiune ca din pușcă. Niciind nu fusese atit de dinamic. („Ah, Alexandrina, unde ești, să mă vezi?”) La telefoane ceru stațiunea. Il măcinau regretele pentru mizeriile făcute subalternilor săi.

- Alo, Gicule! Nu vă mai omoriți de pomană, că-a fost alarmă falsă! Campania nu poate începe fără dispozițiile regiunii și fără formularele BZ 4! Sosesc și eu spre seară... Trimiți-mi o căruță la gară, să mă ia... Cum?... Ați găsit rutierul?... În șanț?... Aha, pe tractorist l-ați găsit în șanț! Rutierul dușia în fața circumștii... Ca să nu înghețe motorul, pricep... Da, da, de treabă băiat! Ura!

Pe innoptat, în birourile stațiunii, colectivul prezidat de tovarășul director ținea ședință.

- Operativ, tovarăși! Ce să ne mai ostenim să căutăm pe unde-s imprăștiate? Pierdere de energie și noi știm că economia e mama înțelepciunii! O fi avînd Topor ăsta unele lipsuri, da' nu ț-ar plăti statul leafă dacă n-ar ști și el cite ceva. Va să zică, dezghețul vine, fără indoială. Scade zăpada. Și o să iasă mașinile din pământ de la sine. Just, nu? Ei, bravo! Pentru orice eventualitate, dacă vin frații cu instructorajul, să se audă ciocănit la ateliere! S-a-nțeles?

A doua zi, o mașină trase în curtea S.M.T.-ului. Tovarășul Eremia ieși înaintea celor trei inspecțori și-i pofti, sigur de sine, în „sala de ședințe improvizată ad-hoc”.

- Ce sală de ședințe? întrebă cel mai înfiț dintre cei trei. Trecem imediat la remize și la ateliere. Verificarea inventarului, stadiul reparațiilor și situația contractărilor de lucrări. Anul ăsta pornim arăturile pe zăpadă!

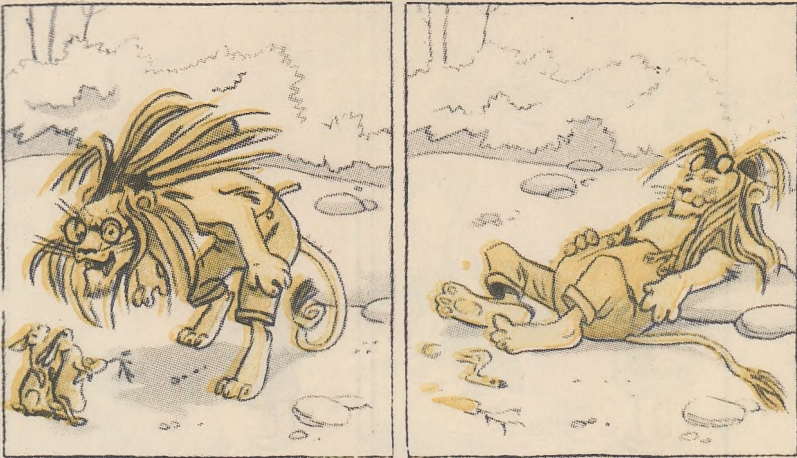
Cînd peste vreo cinci zile sosi cucoana Alexandrina din voiaj, rumenă și încărcată de pachete, își găsi soțul agitat, alergînd de colo, colo.

- Vai, ce surpriză, Eremio! exclamă ea. Așa te iubesc: dezbirocratizat! Vezi cum te înviorează o deplasare? Ah, o singură dorință mai am: să te mute la București, la București, la București...

Tovarășul Eremia o fulgeră cu privirea și izbucni ca un tunet: - Teamă mie că-ai să-ți implinești visul cîrînd, Alexandrina! Numa' că-n București nu sînt S.M.T.-uri...

Și arătînd fioros la streșnele care de două zile curgeau gîrlă: - Fir-ar să fie el de dezgheț! S-a dus dracului și meteorologgia... Păi, zi și tu, treabă e asta?

FABULĂ DESENATĂ

LEUL: - Ce, m-ai criticat?... ... să vă văd pe voi în pielea mea!

Desen de V. Grigoriev
(Din revista „Peretj”-R.S.S. Ucraineană)

Unele întreprinderi de construcții încep mai multe lucrări deodată, peste posibilitățile lor.

PROPUNERE DE INOVAȚIE

Desen de A. Obrazkova
(Din revista „Tokmak”, R.S.S. Turkmene)

• U • M • O • R •

S O V I E T I C

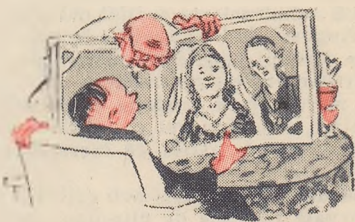
COLABORARE CASNICĂ

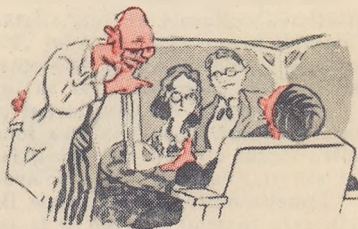
— Nevestico dragă, sint sleit ; grăbește-te că vei trebui să tai și lemne pentru foc!

Desen de H. Azarian
(Din revista „Vozni”, R.S.S. Armeană)

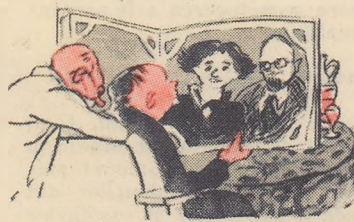
ALBUM DE FAMILIE

- Asta e nevasta mea când am terminat facultatea.

- Pe urmă am divorțat și m-am recăsătorit.

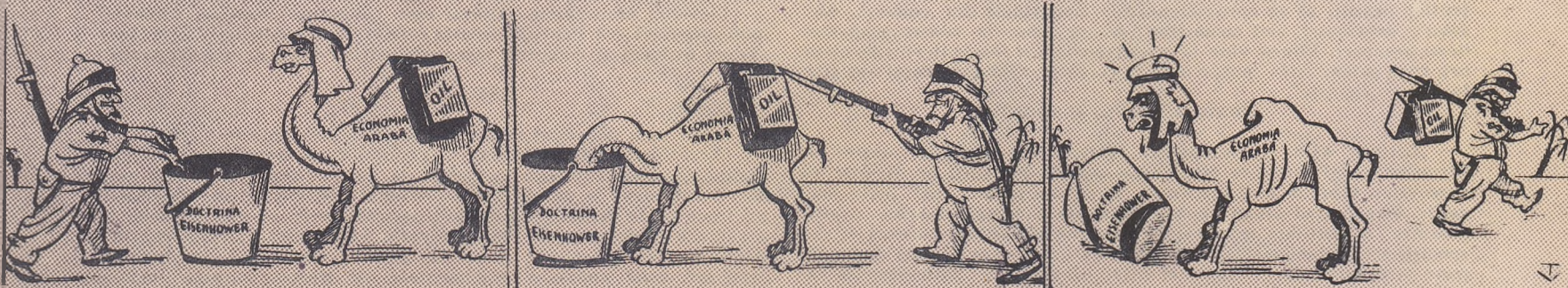
- Asta e a treia mea nevastă.

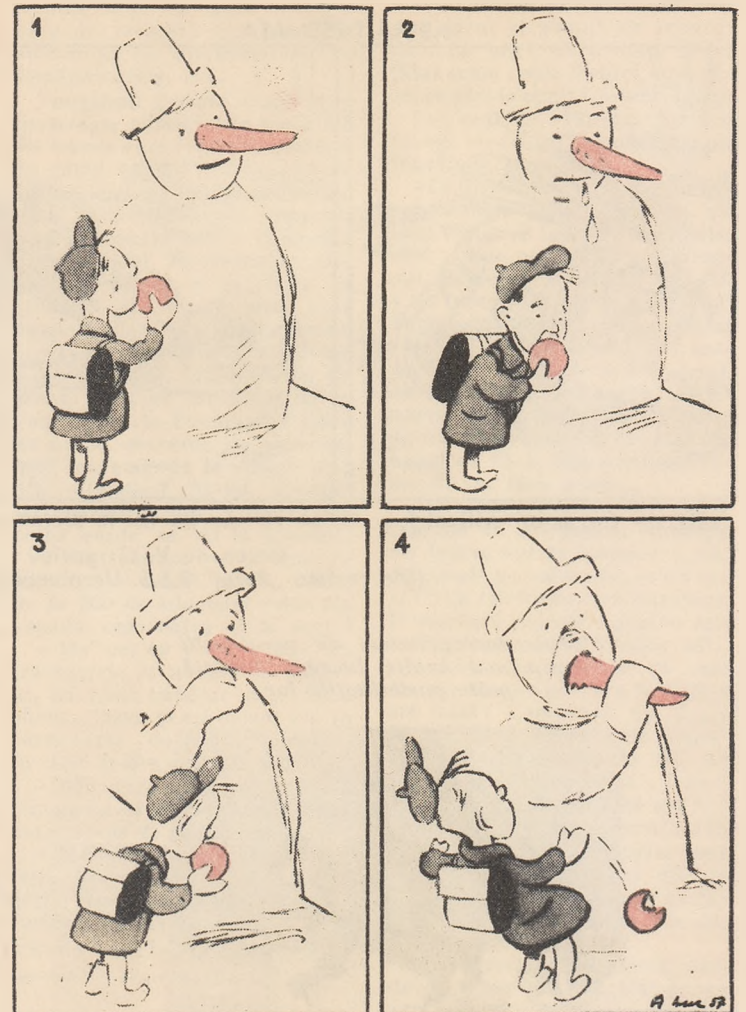
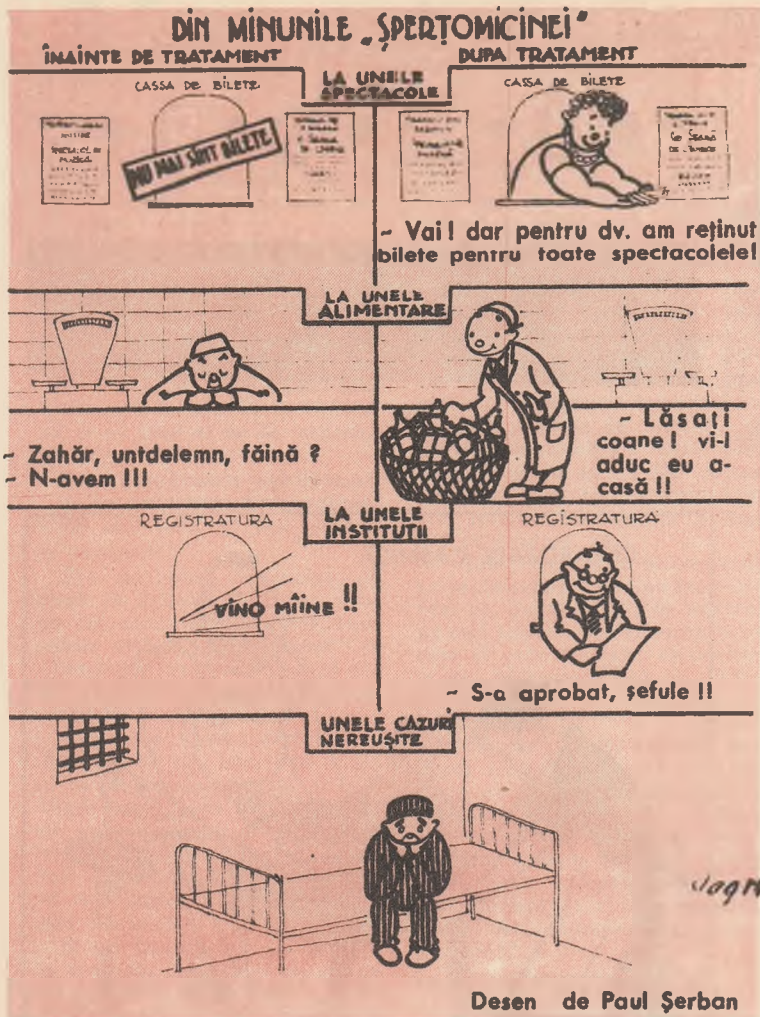
- Și, în sfârșit, actuala mea soție.

Desen de E. Gankin (Din revista „Vojik”, R. S. S. Bielorusă)

Desen de V. Timoc

POVESTE AMERICANĂ PENTRU ORIENTUL MIJLĂCIU

FĂRĂ CUVINTE

FĂNEL URZICĂ

Monumentele P ANTELIMONULUI

MONOGRAFIE FĂRĂ URMARE, DAR CU URMĂRI

Cum ieși din București, pe dreapta (și pe stînga), se vede comuna Pantelimon. Localitate de mare tradiție, cuprinde un număr de monumente celebre, între care cităm: piatra kilometrică, podul de peste gîrlă etc. precum și unele relicve pe care vom încerca a le prezenta într-o ordine cit mai apropiată de realitate.

Podul suspinelor

Comuna Pantelimon începe acolo unde se sfîrșește podul. Cum podul, însă, a cam început să se sfîrșească de peste tot, se bănuiește că limita comunei ar fi la piatra kilometrică. Limitele comunei sînt totuși un fleac pe lângă limitele nepăsării Direcției Drumurilor din Ministerul Transporturilor, care, în ciuda scîrțiturilor și suspinelor faimosului monument, rămîne... de lemn, ca și monumentul de altfel, în semn de solidaritate sufletească cu acesta, probabil. Cetățenii din comună afirmă că ar fi nevoie de o altfel de solidaritate: materială. Ce părere are numita direcție? Schimbă... direcția?

Alt monument

Un ciudat monument al Pantelimonului îl constituie conducerea cooperativei locale, în frunte cu tovarășul Kundi Ferencz. Acesta e un monument de gheață. Adică e veșnic rece la doleanțele cetățenilor nevoiți să se aprovizioneze la magazinele din comună. Mezeluri, brînzetură, ulei comestibil, nu se aduc la aceste magazine decît arareori. Pîinea vine la ore neregulate și foarte tirzii: de multe ori, după prînz. Aici, însă, e bine să cercetăm și monumentul sugestiv, intitulat „Înainte”.

„Înainte” sau... înapoi?

„Înainte” este un monument alcătuit din ziduri și mașini, al cărui principal rost este fabricarea pîinii. De dorit ar fi fost ca respectiva fabrică, deși mecanică, să se comporte... mai puțin mecanic. Nesocotind totuși nevoile reale ale comunei, fabrica trimite „Înainte” o cantitate insuficientă de pîine iar chifle, cornuri și alte specialități (cerute mai ales de copii, în drum spre școală) de loc. Se pune întrebarea deci: „Înainte”? Sau „Înapoi”, în întîmpinarea cerințelor consumatorilor?

6 „URZICA”

Înapoi... la cel de-al doilea monument

Revenind însă la cel de-al doilea monument care intră în pre-ocupările monografiei noastre, și anume, cooperativa din comuna Pantelimon, n-ar fi rău să se afle cînd vor sosi la magazine mărfurile cerute de consumatori cum, pe lângă cele enumerate mai sus, ar mai fi: farfurii, vase emailate, pahare, ceasuri de masă, aparate de radio de tip popular etc. Sperînd că primăvara ce se apropie va topi, în sfîrșit, gheața ce acoperă numita conducere, urăm cooperativei să fie mai col...operativă în viitor.

„Trei brazi” fără brazi

Cel mai de seamă monument al Pantelimonului îl constituie... activitatea culturală de aici, aflată sub îndrumarea secției culturale a Sfatului popular al raionului „23 August” (șef de secție: tov. Frăsineanu) și sub direcția indiferență a sfatului popular comunal (președinte: tov. Tuțulanu). Dar să înfățișăm faptele pe îndelete.

Acu' vreo doi ani, s'a turnat cu mare pompă fundația unui nou cămin cultural. După turnarea fundației, s'a observat cu mirare că pentru restul clădirii nu mai existau fonduri, astfel că lucrarea a luat sfîrșit... cu mai puțină pompă.

Temelia activității culturale fiind deci îngropată... sub colbul uitării, s'au instalat pe rînd și la intervale regulate de cite două, trei luni, citiva directori, în vechea clădire a căminului cultural. Acești directori au adus importante aporturi instituției, ca: lacăte (la uși), pinzării (de păianjeni) în bibliotecă etc. Ultima invenție a fost permutarea activității căminului la o construcție din vecinătate, denumită de mucallții comunei „Cabana Trei Brazi”. Brazi nu sînt, după cum nu e nici cabană. Este în schimb o hardughie cu ferestre sparte, cu pereții crăpați și podelele găurite (e drept, găurile sînt acoperite, discret, de un covor gros... de coji de semințe). Aci se dau „baluri”, spectacole de cinematograf și lecții de bună gospodărire amatorilor din comună dispuși să înghete citeva ore de frig.

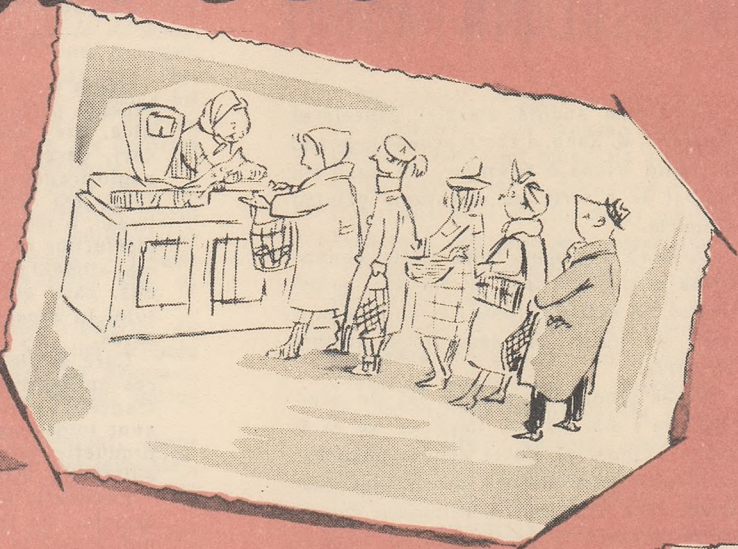
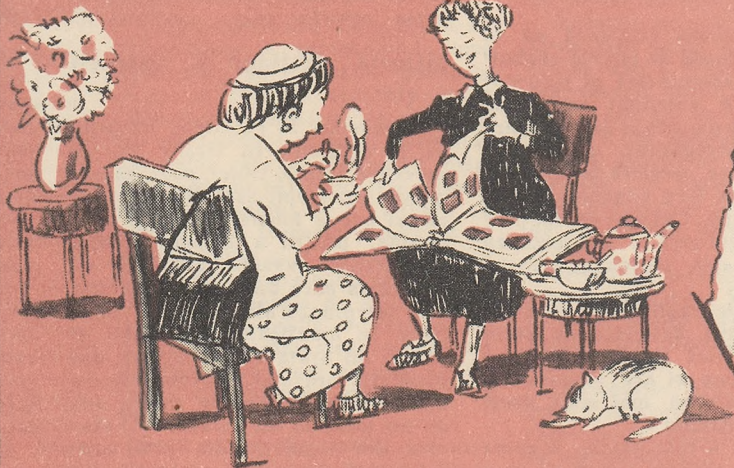
Obiectul unui cămin cultural este cultivarea maselor. Obiectul monumentului din Pantelimon este cultivarea... indolenței. Cele două sfaturi (raional și comunal) cunosc situația? Dacă da, să răspundă!

Și o relicvă

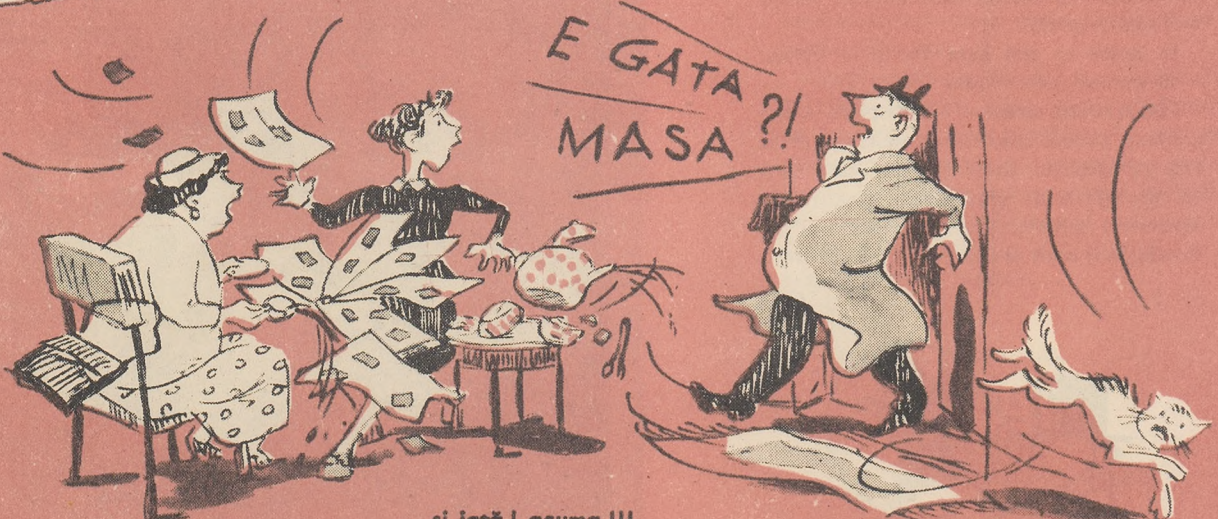
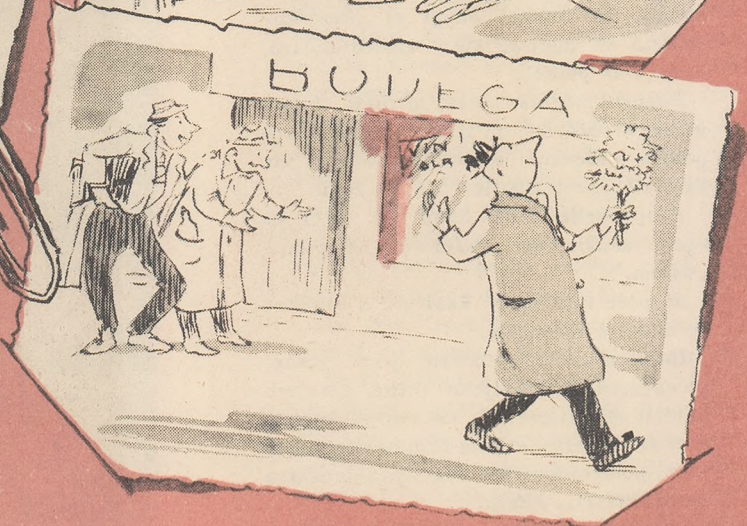
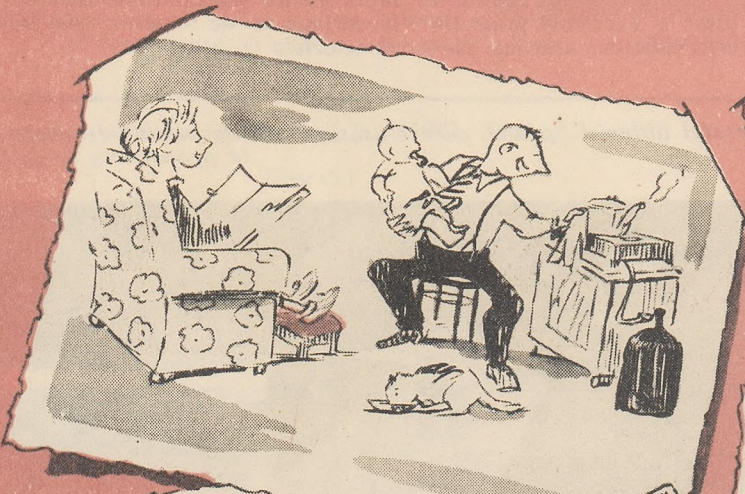
...sau ceea ce a mai rămas din linia de autobuse 46 a I.T.B.-ului. Această linie funcționează în general după următorul program: dimineața, două autobuse în cursă; la prînz, unul în pană; spre seară, amîndouă la gară. Intrucît drumul cetățenilor din Pantelimon nu trece pe la garajele I.T.B.-ului, normal ar fi ca nici I.T.B.-ul să nu treacă (indiferent) pe lângă nevoile cetățenilor. Decî, una din două: ori își revizulește „capul de linie”... linia, ori se introduc unul sau două autobuse suplimentare pe traseu. Personal optăm pentru prima și oftăm după a doua.

Amintiri...

- Să vă arăt pe soțul meu în primul an de căsnicie...

E GATA
MASA?!

... și iată-l acuma !!!

Arno/57

„NEUTRALITATEA“ ȘI URSUL DIN PĂDURE

După cum anunță zărele, cancelarul Austriei, d. Raab, a rostit recent la postul de radio Viena o cuvântare în care s-a ocupat de o serie de chestiuni privind Ungaria.

D. Raab a propus, între altele, convocarea unei conferințe a marilor puteri pentru „a discuta stabilirea unui anumit gen de statut de neutralitate pentru Ungaria“.

Nu se precizează cam ce fel de neutralitate i s-ar hărăzi (fără ca ea să fi cerut!) Ungariei. Poate ceva asemănător cu însăși neutralitatea guvernului austriac, care împiedică pe refugiații unguri să se întoarcă în patrie, sau cu neutralitatea d-lui Raab, care găsește posibil să se amestece, nerugată de nimeni, în treburile interne ale R. P. Ungare.

Sînt alții, firește, care visează și alte feluri de „neutralitate“, după cum s-a putut vedea în tristele zile ale contrarevoluției de la Budapesta. Nu e greu, de pildă, să ne imaginăm ce fel de neutralitate ar fi dorit fostul amiral fără flotă, Horthy. Cîit privește pe ultimul Habsburg, pretendent la tronul imperial de la Viena, care s-a agitat și dumnealui în timpul singeroaselor evenimente din Ungaria, nu încapă îndoielă că e, de asemenea, un infocat adept al „neutralității“... O neutralitate... austro-ungară, dacă s-ar putea...

Poporul maghiar însă, intrucît îl privește, a rezolvat, cu arma în mînă, odată pentru totdeauna, diversele poște și vîsurî ale „neutraliștilor“ de tot felul.

Propunerile d-lui Raab vin deci, în acest sens, cam tîrziu și oarecum... postum.

Se pare însă că d. Raab nu e vinovat de această întîrziere.

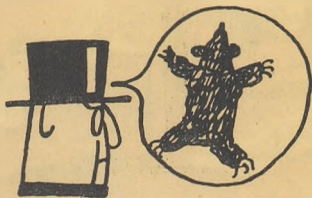
Întîrzierea se datorește d-lui Nixon, vicepreședintele Statelor Unite, care s-a hotărît să viziteze abia de curînd Austria și să stîrnească „a treia zi după scripturi“ nemaîpomenita grijă a cancelarului pentru neutralitatea... altora.

Și asta tocmai într-o vreme cînd chiar neutralitatea Austriei ar merita, ea însăși, mai multă grijă.

În zadar se mai bate fierul la Viena, - el nu mai este cald...

Cîit privește ursul a cărui piele o negociază acum cancelarul austriac, el se află în pădurile sale, liniștit, mai ferit ca niciodată de grațioasele gloanțe ale diverșilor vînători de profesie sau de ocazie, mai mult sau mai puțin „neutrali“...

G.D.

IN LUMINA FAPTELOR

Sarea din baie

Presa franceză relatează că în recenta perioadă de isterie războinică, de amenințări și provocări, care a culminat cu atacul anglo-franco-israelian asupra Egiptului, s-a înregistrat, cum era și firesc, o mare creștere la vânzarea mărfurilor de larg consum, în special alimentare. Cel mai căutat produs, care aproape a dispărut cu totul în această perioadă, a fost... sarea.

Care să fie explicația? Este sarea un produs deficitar pe piața franceză? Nici vorbă. Franța a avut totdeauna și are asigurată o producție internă mai mult decît suficientă. Atunci?

Explicația a fost găsită, la urma urmelor. Ea trebuie legată de zvonul, lansat în urma feluritelor experiențe atomice, că apa sărată a mării oferă o excelentă protecție împotriva radiațiilor atomice. Ne-

putînd avea marea la îndemînă în totdeauna, cetățeanul de rînd a dat buzna să-și facă provizii de sare pentru a-și pregăti singur acasă, în baie, apa marină salvatoare.

Ținînd seama de colosalele provocări destructive ale armelor atomice, chestiunea cu oceanul protector din baie, rămîne totuși, la urma urmelor, cam... nesărată!...

Mizeria siciliană și oaspeții unguri

De curînd, la Palermo, un grup de 19 cetățeni, în frunte cu un oarecare Danilo Dolci, poet, supranumît „apostolul săracilor“, a declarat greva foamei pentru o săptămînă, pentru a atrage atenția autorităților asupra mizeriei de nedescris care domnește în cartierele mărginașe ale capitalei siciliene. În manifestul lor, Dolci și amicii lui arată că o cincime din populația orașului Palermo trăiește din activități nedemne de un om, de un tată, de un cetățean. O cincime din populația din jurul orașului trăiește în mare măsură „din buruieni, melci și broaște, activitatea acestor oameni fiind limitată la stringerea de vreascuri sau la cerșetorie“.

Fără îndoie prietenii lui rîtul lor ar putea proastă asupra refugiații unguri italian le-a aceros și pers lapte și miere

„Ieftinirea

Aventura c Anglia într-o mai gravă de care se zbate pericul insular bil, mai ales, de șomaj și de Prețurile urcă taxele și împo aceeași curbă

Dar guvern de făcut. El a eroică, merit rabil traful po presa a anunț lui de a reduce lătorie pe cale

E lesne de rarea, optimis nit în marile leaptă și salva mică a guveru Britanic.

Generalul hitlerist Speidel, care a asasinat mii de patrioți francezi în 1940, a fost la propunerea actualilor guvernanti

— Autoru

Danilo Dolci și
au gândit că ges-
să facă o impresie
celor citeva mii de
cărora guvernul
at azilul său ge-
ve nu lipsite de

Dezacord de formă

Ziarul elvețian „Journal de Ge-
neve” publică sub semnătura co-
respondentului său din Roma, Cory,
unele detalii în legătură cu activita-
tea recentă a cardinalului Mindsz-
enty și cu reacția Vaticanului în
legătură cu aceasta.

După cum arată d. Cory, discursul
radiodifuzat al cardinalului, după
eliberarea sa de către guvernul
Nagy, în care Mindszenty cerea
„lichidarea comunismului, restabili-
rea proprietății private, restituiră
bunurilor care aparținuseră bise-
ricii”, apelul către forțele armate
ale occidentului de a „elibera cât
mai curând Ungaria”, precum și
răspunsul dat unui ziarist american
că „un popor care agonizează n-are
nevoie de mesaje de solidaritate”
(ci, cu alte cuvinte, de intervenția
armatelor occidentale!) toate aceste
manifestări au fost primite cu ră-
ceală, ba chiar cu indispoziție la
Vatican.

Ceea ce l-a determinat pe car-
dinal să-și prezinte demisia. Bine-
înțeles, demisia a fost refuzată...

Căci Vaticanul nu era de loc în
dezacord cu fondul manifestărilor
lui Mindszenty, ci numai cu forma

lor stingace și brutală, lipsită de
surisul tradițional al diplomației
lezuite...

Indrăzneală și altceva

„E nevoie de îndrăzneală ca să
amintești că Franco și generalul
Moscardo, eroul de la Alcazar,
au salvat Europa salvând Spania”.

Aceasta nu este o tăietură din-
tr-un ziar vechi depe vremea lui
Hitler sau o frătură de discurs
din operele oratorice ale contelui
Ciano sau ale lui Goebbels.

Nu. E un simplu citat dintr-un
articol apărut de curind în ziarul
elvețian „Le Pays” - „cotidian ca-
tolic, democratic și social” - și sem-
nat de însuși directorul său, d.
Schaller.

Citind și recitind rindurile de
mai sus ale d-lui Schaller, trebuie
la urma urmei să-ți dai dreptate,
fără a mai discuta fondul lucru-
rilor.

D. Schaller are, desigur, drept-
tate: „E nevoie de îndrăzneală”,
într-adevăr, pentru a afirma ceea
ce afirmă dinsul.

E nevoie chiar de o mare in-
drăzneală.

Poate chiar de nerușinare!...

ION CĂLIMARĂ

știi în Anglia

Egipt a cufundat
ă economică mult
ăceea, cronică, în
multă vreme im-
psa de combustii
ovocat un nou val
gnare industrială.
toate domeniile,
ele urmează și ele
cendă.

ritanic știe ce are
t recent o măsură
șureze conside-
ației. Într-adevăr,
otărirea guvern-
șul biletelor de că-
ată pentru... ciini.
uit bucuria, ușu-
pe care l-a stir-
se această înțe-
re măsură econo-
i Majestății Sale

mt comandant suprem al forțelor terestre ale NATO,
Franța

(Ziarele)

bravo autorul!

Desen de Cik Damadian

PENTRU CA MAI BLIND SĂ FIE JUMULITE PĂSĂRILE

Nu demult s-a ținut în apus, după cum
ne informează „Le Drapeau Rouge”, con-
gresul „Federației mondiale pentru pro-
tecția animalelor”. Adunarea a avut de
făcut față unei ordini de zi pe cit de
incărcate, pe atât de importante.

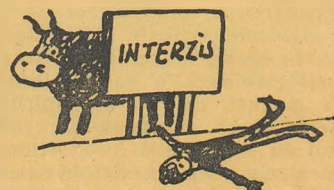
În primul rînd, s-a luat în dezbatere
problema punerii în afara legii a lupte-
lor cu tauri, a desființării arenelor în-
singerate. Secretarul Federației a pre-
zentat în acest sens un întreg plan de
bătăie, în care era prevăzută și o inter-
venție pe lângă Vatican. Acest demers
însă trebuia pregătit cu multă diplomație.
Dat fiind mulțimea catolicilor din Spa-
nia, care au rămas spectatori credincioși
ai singeroaselor lupte cu tauri, Papa
n-are putea dezavua deschis aceste lupte
fără a nu risca să provoace o schismă!
Așadar problema nu poate fi atacată
frontal sau, cu alte cuvinte... nu
poate fi luat taurul de coarne! Mai ales
că, după cit s-a afirmat în plin congres,
Asociația matadorilor a hotărît, pentru
a contracara demersurile respective, să
trimită o delegație la Vatican, care să
ofere Papei, în semn de omagiu, o capă
de onoare de matador!

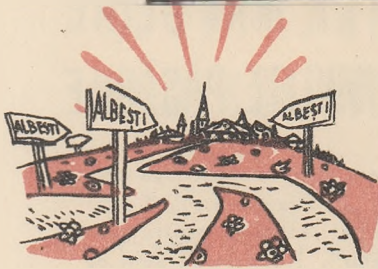
În afară de această spinoasă chestiune,
Congresul a mai avut de discutat și
un punct intitulat „Despre cruzimea
naștunilor”. Capetele de acuzare în acest
sens se îndreaptă împotriva Italiei, pentru
distrugerea masivă a păsărilor migratoare,
împotriva Japoniei și a republicii Chili
care martirizează spica canină, împotriva
americanilor care au bombardat inofen-
sivele balene de pe coasta Islandei, îm-
potriva Angliei, a cărei aviație a făcut
un adevărat carnagiu printre rațele și
giștele sălbatice din Marea Nordului etc.

Dat fiind specificul strict al Federa-
ției, nu s-a discutat, firește, nici o vorbă,
la acest capitol al „cruzimii statelor”,
nici despre masacrele aviației britanice
din Kenya sau Malaya, nici despre chi-
nurile populației cipriote, algeriene sau
guatemaleze, nici despre carnagiul pro-
vocat de aliații anglo-francezi la Port
Saïd, nici despre cel 100 000 de malgași
masacrați mai acum cîteva ani în Mada-
gascar etc. etc.

Congresiștii au discutat în schimb, cu
lux de argumente și cu o mare cheltuială
de energie, în jurul problemelor atât de
grave și de urgente a „pisicilor vaga-
bonde din Roma” și a gășirii modali-
tății celei mai potrivite, mai puțin dуре-
roase, mai estetice și mai umane de a
jumuli păsările tăiate!...

I. C.

- Pregătirea însămințării nu se îndrumează din birou! - strigă șeful secției, dovedind încă o dată spiritul său de observație. - Dacă nu plecați pe teren, eu nu garantez de ce o să se întâmple.

Dacă nu garantează șeful, nu garantăm nici noi. În definitiv, odată și odată tot trebuie să plecăm pe teren. M-am decis eu cel dintâi:

- Plec la Albești.

În tăcerea de plumb care a urmat, fiecare frământa ceva sub fruntea încrunțată. Gîndea. Nu pot ști eu unde zboară gîndul fiecăruia. Dar pot ști unde zboară gîndul meu. La Albești.

La Albești nu e ca în altă parte. La Polana sau la Leordeni, dormi pe unde apuci. La Albești e hotel. Pînă la Polana faci cinci ceasuri cu căruța pe drum desfundat. Pînă la Albești te duce trenul. Dacă vrei, mergi și cu mașina, că șoseaua e asfaltată. La Leordeni mîncîni pe apucate, la Albești sînt cele mai renumite restaurante din raion. Și cel mai renumit vîn. Să te tot duci pe teren la Albești!

- Albeștii intră în sectorul meu! - spîntecă Negoită tăcerea, filitînd cu mîna în aer un carnetel.

Cu un foșnet scurt, fiecare își scoase carnetelul din buzunar și începu să caute cu încordare.

- Din punct de vedere tehnic, Albeștii intră în raza mea! - anunță Opran, sfidîndu-l cu un zîmbet ironic pe Negoită.

Am simțit o mare satisfacție. Bine că l-a dat peste nas. Numai că Negoită nu-i omul care să se lase cu una, cu două. L-a demonstrat cu argumente zdrobitoare că încă de pe vremea cînd Opran era elev de liceu, el, Negoită, avea Albeștii în sectorul său. Cu argumente și mai zdrobitoare, Opran a dovedit că asta n-are nici o importanță, din

moment ce astăzi e stabilit că Albeștii intră în raza lui.

Cine știe unde ar fi ajuns cearta, dacă n-ar fi intervenit Străcea. Străcea se ridică leneș și spuse cu cea mai mare indiferență:

- Albeștii nu intră și nici n-au intrat vreodată în sectorul meu, dar am foarte de drum și delegație semnată încă de azi-dimineață. Acum mă scuzați, dar eu plec ca să nu pierd trenul de Albești.

Am înghițit toți trel, dar așteptam jurăți să l-o plătim.

Peste două zile, s-a întors.

- Cum stau Albeștii? l-a luat în primire, ca un uliu, Negoită.

- Gata. Au terminat pregătirea.

- Lasă realizările. Vreau să știu, cum stau cu lipsurile.

- N-auzi că stau bine? N-au lipsuri!

Atîta l-a trebuit lui Negoită:

- N-au lipsuri, ai? Va să zică, dacă ei n-au lipsuri, noi n-avem cum să-i ajutăm în muncă! Ce să-și mai îndrepte? Vezi, măi tovarășe, că nu este just și că această lipsă trebuie remediată. O remediez eu. Dacă nu plec chiar acum la Albești, nu garantez de ce o să se întâmple.

La întoarcere, l-a întîmpinat Opran:

- Ei?

- Spuneam eu! Au o groază de lipsuri! Mai întîi, casiera de la Bufetul nr. 2. Nu dă restul...

Opran slobozi cel mai răutăcios hohot de ris pe care l-am auzit vreodată:

- Îmi place! Asta-i lipsa principală pe care ai găsit-o în documentul însămințării?

În fața acestei neașteptate intervenții, Negoită a rămas în derută, ceea ce l-a ajutat pe Opran să ajungă unde a dorit:

- Nu garantez nimic, pînă nu văd cu ochii mei. Plec la Albești.

Abia cînd s-a întors Opran, am înțeles adevărata situație: dacă nici unul din ei n-a putut garanta nimic pînă nu s-a dus la fața locului, de ce să garantez eu? Bine zice șeful că pregătirea însămințării nu se poate face din birou! Am plecat urgent la Albești.

La hotel, abia am găsit camera. Plîn. Cel puțin zece-cincisprezece delegați de la noi, de la raion, plus vreo șapte de la regiune, plus un delegat de la Ministerul Agriculturii și un tovarăș scriitor, venit de la București, anume ca să se documenteze despre viața tîhnită a satelor retrase. Toți se interesau de problema însămințării, dornici - ca și mine - să ajute oamenii, care, deși au

terminat să pregătească însămințările, mai au desigur lipsuri, ce abia așteaptă să fie remediate cu concursul nostru. Cîtă dreptate avea șeful, cînd spunea că pe teren pulsează viața! Nu e locșor în Albești, unde să nu mișune delegați de tot felul. Unii sînt veniți de o săptămînă pe teren. De la ei luăm date noi, aștia mai noi. Am stat de vorbă și cu tovarășul scriitor. M-a luat drept un localnic și m-a întrebat o mulțime de lucruri. Unde am știut am răspuns, unde nu, am născocit, că doar omul are nevoie de o documentație cît mai bogată.

Cînd m-am întors la raion, șeful m-a luat de la ușa direct la ședință. Era acolo și Negoită, și Opran, și Străcea. Șeful tuna și fulgera:

- Au sosit plîngerii. N-ați dus munca pe teren. Unde-i îndrumarea voastră? Pregătirea însămințării a rămas în urmă. Nimeni nu va rămîne nesancționat.

În tăcerea de plumb care a urmat, fiecare frământa ceva sub fruntea încrunțată. Nu pot ști unde zbura mîntea fiecăruia, dar pot ști unde zbura mîntea mea. În nici un caz la Albești. La Polana. Și la Leordeni. E adevărat că sînt ceva mai departe, dar ce are a face?...

- Cu mine nu vă merge - strigă șeful cu un ton din ce în ce mai amenințător. - Voi merge personal într-o comună, să văd cu ochii mei situația. Plec, de exemplu, la Albești...

- Pentru ce bei, mă?
- Pentru „victorie”!

Desen de A. Poch

Dispoziții

M-a trimis instituția unde lucrez să rezolv niște probleme urgente în provincie. Și m-am dus. În orașul respectiv am tras și eu la un hotel care avea o cameră liberă, și un portar modest, care și-a amintit că are o cameră liberă, după ce am rostit o cifră destul de acceptabilă (proporțională cu diurna mea). Și m-am instalat. În cameră cald, bine, plăcut, în sfîrșit, după șapte zile, am terminat treaba și m-am întors în Capi-

tală. Una din primele acțiuni ce urmează întoarcerii de pe teren este decontarea. M-am dus la contabilul nostru și am decontat. Diurna, trenul, hotelul. Cînd am ajuns la decontarea bonurilor de hotel, contabilul s-a oprit: „Ai plătit douăzeci și șase lei și cincizeci de bani pe zi?” „Da, poftim chitanțele!” Contabilul a clătînat din cap: „Noi nu putem să recunoaștem decît douăzeci și doi! Restul de patru lei și cincizeci de bani reprezintă căldura! Asta te privește!” Am făcut ochii mari: „Cum adică? Să plătesc căldura din buzunar?” „Da, că dumneata te-ai încălzit!” „Bine, frate, am izbucnit eu, atunci să-mi plătească singur și dormitul, că doar eu am dormit!” Contabilul a ridicat din umeri:

„Ce să-ți fac? Așa sînt dispozițiile!”

M-am gîndit atunci cum ar fi trebuit să procedez ca să nu plătesc din buzunar suma de lei treizeci și unu și cincizeci de bani pentru căldură. Să fi dormit șapte nopți la hotel, în frig, nu puteam, întrucît plecașem pe teren să aduc o situație de materiale, nu o pneumonie. Pe urmă, chiar dacă aș fi vrut, să zicem, să dorm îmbrăcat și să obțin căldură, gratuit, de la paltonul meu, tot n-aș fi rezolvat nimic, întrucît, chiar dacă cearam la hotel să nu-mi încălzească odaia, tot nu se putea, căci hotelul, avînd încălzire centrală, se încălzește automat toate camerele. Să-mi fi luat în termos căldură de acasă, ca să nu mai cumpăr la drum, tot

Cu ocazia zilei de 1 Martie persoanele delicate au oferit persoanelor apropiate - mărțișoare.

Prin aceste mici daruri simbolice s-au exprimat sentimente alese: afecțiune, simpatie, recunoștință etc. După... persoane.

Pe lângă mărțișoarele tradiționale, reprezentând miniaturale diverse ființe (un porcușor congelat, un melc cu indicator de viteză etc.) sau diverse obiecte (o inimă inamovibilă, o colivie pentru sticleți etc.) multe persoane au primit anul acesta, și mărțișoare mai originale.

De exemplu :

Mărțișor muzical

Un simbolic mărțișor a primit tovarășul inginer-șef Ghervescu de la T.R.C.L. Orașul Stalin, în semn de afecțiune din partea... depozitului O.C.L. Produse Industriale de pe strada Grigoraș Dinicu nr.2 din același oraș.

Din cauza tovarășului Ghervescu, care ține niște lucrări pe loc, nu se mai termină re-construcția clădirii acestui depozit și adăugirea a încă unui etaj, lucrări care durează de aproape doi ani.

Fiindcă această clădire se află pe strada care poartă numele popularului muzician Grigoraș Dinicu, tovarășul inginer-șef Ghervescu a primit, ca mărțișor, un... trombon, prin care l se strigă să termine odată lucrarea și să nu mai ducă lumea... cu cobza.

Vitrină-model

Tovarășul responsabil al „Alimentarei” din comuna Tohanul Vechi (raionul Stalin) a primit ca mărțișor, din partea locuitorilor comunei, o pereche de ochelari, prin care să vadă mai bine că - deși rafturile magazinelor sînt totdeauna pline - spațioasa lui vitrină continuă să fie mereu goală, fără nici un fel de mostre de mărfuri, ca și cînd înăuntru nu s-ar vinde niciodată nimic.

Cetățenii comunei ar vrea să vadă și în vitrină ce se află de vinzare în magazin, dar această vitrină e ținută mereu goală, fiindcă nu se poate, cîcă, umbla la ea, neavînd... balamale, iar tovarășul responsabil nu se obosește să le procure. Un responsabil atît de... neobosit e bun de expus în vitrină.

Fiindcă, la treabă, se vede bine : nu-l țin... balamalele.

nu se putea, fiindcă n-am termos.

I-am arătat toate acestea contabilului, dar el a desfăcut brațele : „Așa sînt dispozițiile Hotelului, douăzeci și doi de lei, pentru toate anotimpurile!” „Bine, frate, zic, dar dispozițiile astea nu țin seama că printre cele patru anotimpuri există și o iarnă ? Sînt eu vi-novat, cel care plec pe teren, că iarna e frîg ? E o lipsă a mea pentru care trebuie să plătesc ?”

Contabilul n-a mai zis nimic, și mi-a prezentat dispozițiile, ca să-mi arate că nu e nici lipsa lui. M-am lămurit : iarna e de vîlnă !

Data viitoare, cînd o să plec pe teren într-un oraș de provincie, o să dau un anunț în ziarul local : „Caut hotel neîncălzit. Preferabil caloriferul stricat, sau sobe defecte !”

Ca să respect dispozițiile !

S. R.

Un mărțișor foarte original, dar cam... costisitor, a primit din partea șefilor săi tovarășul gestionar al cantinei de la „Atelierele de zonă C.F.R.” din Oradea... Impunându-i-se înjust costul a 18 căni sparte.

Aceste căni au fost sparte astfel : tovarășul Drăghici Nicolae venind în inspecție din partea organului superior sindical C.F.R. din Capitală la această cantină și găsind 18 căni mai uzate, a rezolvat problema operativ și pe loc : a dat de pămînt cu cele 18 căni, spărgîndu-le pe toate.

Responsabilul cantinei e recunoscător pentru acest ajutor primit din partea tovarășului Inspector - și cere ca... mărțișorul imputării ce i s-a aplicat lui, să i se aplice tovarășului Inspector. Adică : dumnealui a spart căni, dumnealui să plătească... oalele sparte.

Banchete sportive

Sindicatul C.F.R. din Oradea a oferit, drept mărțișor, echipei sale de fotbal, încă un banchet.

De altfel, a devenit regulă : fie că această echipă cîștigă vreun meci, fie că-l pierde (și mai des... îl pierde) i se dă îndată un banchet.

În schimb, tovarășii sindicaliști care dau fotbalistilor banchete, dau... cu piciorul activității culturale. Dintre echipele care au reprezentat sindicatul la concursurile artistice pe regiune (echipa de teatru, brigada artistică de agitație, echipa de dans, orchestra populară, fanfara) nu mai activează acum decît... corul.

Încît, aceste echipe cer, în cor, tovarășul președinte al comitetului de linie, Hodișan Ion, care desconsideră total activitatea culturală, să se mai lase de acest... sport.

Mărțișor patern

Tovarășul director al fabricii de încălziminte „Dobrogeanu-Gherea” din Oradea a oferit întreprinderii ce cu onoare conduce un dublu-mărțișor : pe ambii săi fii, în slujbulite pe sprinceană.

Bineînțeles, tovarășul director Farkaș Ion, ca să și-l angajeze și pe-al doilea fiu (Farkaș Ștefan) și să-l încadreze funcționar la protecția muncii, a trebuit s-o mute pe funcționara Vasile Lucia de la acest serviciu în altă parte. Motivarea : postul ar fi de tehnician. E drept, nici fiul Ștefan nu e tehnician, dar serviciul se numește... protecția muncii, deci încadrarea e valabilă, fiind făcută prin... protecție.

Perdaf

Din partea locuitorilor comunei Straja (raionul Rădăuți) care cer de multă vreme, zadarnic, înființarea unei frizerii în comună, tovarășii de la Statul popular al regiunii Suceava au primit un mărțișor util : un... brici.

Semnificația acestui mărțișor e următoarea : acești tovarășii sînt invitați să se... bărbierescă în 1957 cu acest brici, iar nu cu făgăduiele gen 1956, cum că vor repara clădirea căminului cultural din comună, fără să se țină, ca pînă acum, de cuvînt.

Mărțișor P. T. T. R. (Telegramă-Fulger)

EXPEDITORI : Salariații oficialului P.T.T.R. 46 din București, str. Izvor nr. 20.

DESTINATARI : Sectorul P.T.T.R. București 5 și Poșta Centrală București.

CUPRINSUL TELEGRAMEI : Respectuoși raportăm avem de toate stop două camere suficiente pentru șapte salariați stop igrasfe suficientă infiltrată de la țevile de baie și closetele etajului stop una sobă tucl care produce frîg și fum stop lipsă totală ventilație aerisire stop un registru control în care Sanepid consemnat de 9 ori în 1956 că virgulă conducerea sectorului 5 nu respectă clauzele autorizației sanitare stop în concluzie avem de toate stop ne mai trebuie doar un local în care a putem lucra stop NUMĂRUL CUVINTELOR : N-avem... cu-

vinte să vă mulțumim pentru rezolvarea ce veți da prezentei telegrame.

Nepoata noastră

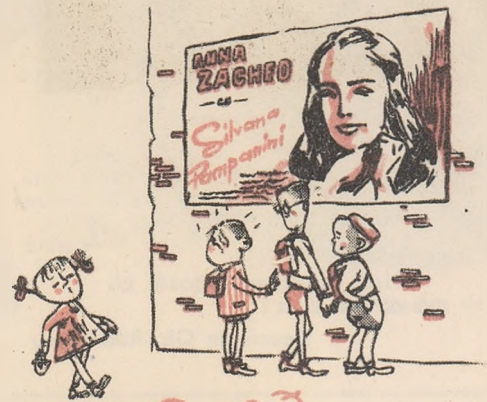
Revista noastră „Urzica” are prin multe localități și întreprinderi din țară, numeroase rude, mai apropiate sau mai depărtate : fiice, nepoate, verișoare (ziare satirice de uzină, gazete satirice de perete, gazete de stradă) numite Urzica, Urzicuța, Urzica Noastră etc.

O asemenea nepoțică satirică și critică, numită „Urzica”, trăia (cam înăbușită, dar trăia) pe un perete al Uzinei „Vasile Roață” din București, pînă ce conducerea uzinei, nemaîmpăcîndu-se de loc cu nici un fel de critică, a astupat-o definitiv. Gazeta a astupat-o cu un afiș... sportiv, iar titlul „Urzica” l-a șters, de tot, cu vopsea.

Acum, la această uzină, e o altă conducere. Acestei conduceri, „Urzica” - mamă îi oferă, ca mărțișor, o... pensulă, cu care să scrie la loc, cu vopsea, pe gazeta de perete a uzinei, numele nepoatei noastre.

Că dacă nu lasă liberă critica, nici noua conducere n-o scoate la vopsea.

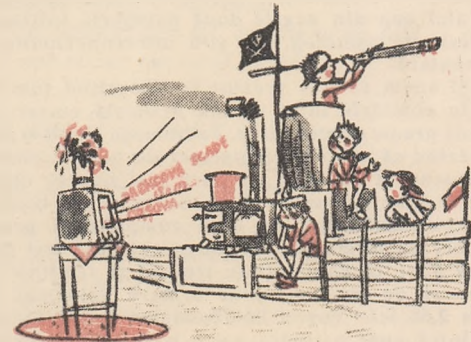
(După materialele de la corespondenții și de la trimișii noștri : G. Mosor, Orașul Stalin ; Etelca Beldeanu, Oradea ; Paul Patraș, Suceava ; Spirea Ionescu, C. Petcu, București)

Gusturile nu se discută...

- Cred totuși că pe tanti Matilda a adus-o un quadrimotor !...

- Mii de balene !!! Nu putem ieși nici azi în larg !!!

Desene de R. Duldurescu

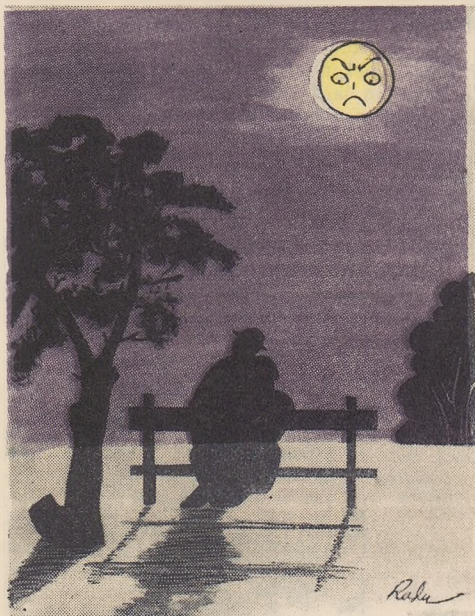
C O N D I Ţ I I I

Cercul artiștilor plastici din Oradea are astăzi ședință. La ordinea de zi, lipsa de ateliere pentru artiști.

- Tovarășii, spune unul din cei prezenți, trebuie să cerem în mod hotărât sfatului popular să ne creeze condiții. Cu această singură cameră pe care o avem la dispoziție pentru ședințe n-am rezolvat nimic!

- Să cerem condiții! strigară în cor toți cei prezenți.

CODAȘII

- Hai, duceți-vă acasă, că mă apucă ziua!

Desen de Gh. Rădulescu

Ce doriți dumneavoastră? Vă interesează cercul nostru?

- Da! răspunse voios tânărul.

- Bine! Sintem măguliti! Dar dacă vreți să vă primim, am vrea să știm ce posibilități aveți! Ați adus tablouri?

- N-am adus încă, se repezi fata, dar avem trei tablouri, un bufet, un șifonier și un studio.

- Natură moartă! rosti unul dintre artiștii așezați la masă.

- Bine, tovarășii, făcu cel care conducea ședința, aduceți-le și vom vedea!

- Da, făcu fata, dar intii să vedem dacă ne place!...

- Mă rog, atunci rămîneți și luați parte la ședință...

Cei doi începură să se plimbe prin cameră.

- Aici punem bufetul, făcu tânărul arătînd spre peretele din fund!

Ce spuneți, tovarășii, se adresă tânărul, artiștilor, merge aici bufetul?

- Dacă e frumos și bine realizat, spuse unul din cei de la masă, merge! Dar intii să-l vedem!... Veniți cu el!

- Venim noi, spuse fata, dar aș vrea să știu dacă o să fiu singură la bucătărie!

- Păi, ce legătură are bucătăria cu treaba asta?

- Cum n-are? Ce, noi nu mîncăm? Baie aveți? Unde o să ne spălăm?

În clipa aceea pătrunseră în cameră două persoane: un tânăr și o tinăra.

- Bună ziua! spusă ei. Aici este cercul artiștilor plastici?

- Da! răspunse cel care conducea ședința.

- Acasă! rosti cineva. E normal!

- Da? se bucură fata. Am putea să vedem și noi baia? Știți, noi chiar mlîne am vrea să ne mutăm! Ne-am căsătorit de curînd și...

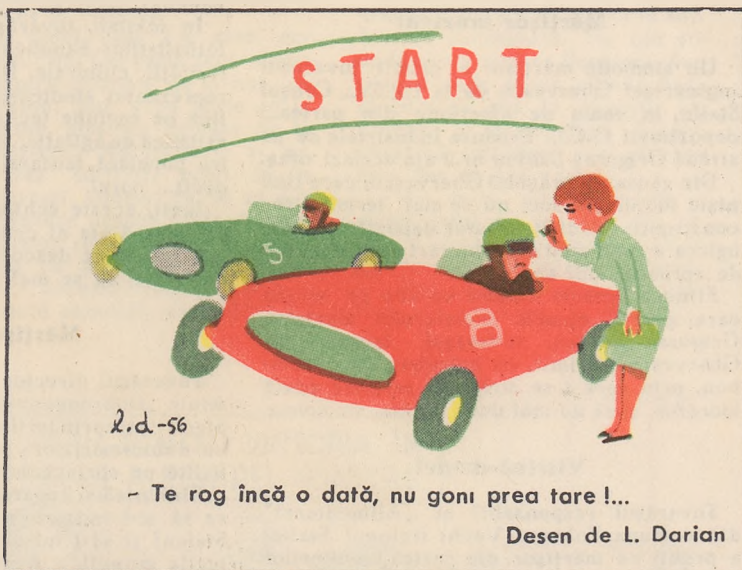
- Tovarășii, interveni unul dintre artiști, să nu intrăm în probleme intime, de familie! V-ați căsătorit, vreți să vă mutați, mă rog, vă privește! Noi însă am vrea să vedem tablourile! Așa că, vă rugăm, veniți mlîne că noi nu ne mutăm!

- Ba vă mutați! făcu fata.

- Ne mutăm?! săriră artiștii în cor.

- Sigur! spuse tânărul. Am aflat la sfatul popular că această cameră va fi dată pentru locuință, și am venit s-o vedem!

Ședința artiștilor plastici a luat sfîrșit. Camera încă nu a fost luată, intrucît nu are baie și bucătărie. Ceea ce se cheamă că totuși sfatul popular a creat artiștilor oarecari condiții. Totuși, artiștii plastici din Oradea sint îngrijorați. Au rămas în cameră, fiindcă solicitanții sint familisti. Dar ce te faci dacă pică un burlac?

- Te rog încă o dată, nu goni prea tare!...

Desen de L. Darian

C O N D E I E T I N E R E

Psiholoaga

La fiecare salariu și chenzină, în drum spre casă, mă opresc la cofetăria din cartier și iau la pachet cîte două prăjituri „Jaz-Band”. Astfel, de-a lungul anilor am reușit să o cunosc bine pe tovarășa ce este în același timp vinzătoarea și casiera acestei cofetării. Pînă atunci cunoșteam două feluri de vinzătoare și casiere. Vinzătoare care cîntăresc marfa exact, și vinzătoare care fură la cîntar. Casiere care dau restul pînă la ultimul ban, și casiere care, întotdeauna, fie că nu au indeajuns, fie că - și aceasta este mult mai frecvent - nu au de loc mărunțiș. Cea de care vă vorbesc nu face parte însă din nici una din aceste două categorii. Inițial ea se pregătise pentru profesia de psiholog, dar și-a întrerupt studiile încă din clasa a VI-a elementară.

Și acum să v-o prezint în exercițiul funcțiunii:

În cofetărie intră un om în vîrstă, cu servietă sub braț, și cere o sută de grame de amandine. Psiholoaga umple o pungă, o pune pe cîntar, și, văzînd că n-are decît optzeci de grame, mai aruncă una-două-trei bomboane în pungă. Cum încă mai lipsesc cîteva milimetri pînă la cifra o sută, scormonește în borcanul cu bomboane pînă ce găsește una ceva mai mică, cu care completează gramajul. Nici un blîțier ori un farmacist, nu puteau cîntări mai exact. Psiholoaga primește apoi o bancnotă de trei lei și restituie cîte două monede de cinci și de un ban, prin urmare întocmai diferența de 12 bani de la 2,88 lei - costul bomboanelor - pînă la suma de trei lei.

Intră apoi o tinăra, cu o poșetă întredeschisă - umplută pînă la refuz - din care se zăresc colțurile mototolite ale cîtorva fascicule și macuiatoare. Comandă o „ciupercă” - dintre acele „marchiză” - și o „marchiză” - de obirșie mult mai modestă decît cele din colecția „Femei celebre”. După ce le consumă, printre buzele discret rujate ale tinerei - mai dispare și un „Carpați”! Firește nu un „Carpați” cu

urcușuri și coborșuri stincoase și primejdvoase, ci una dintre delicioasele preparate cofetărești, soră bună cu „doboș-tort”, minus glazura din zahăr ars. La plată, îl socotește - cu glas tare - cîte 2,90 pentru „ciupercă” și pentru „marchiză”, și 1,55 lei pentru „Carpați”, un preț destul de mic pentru un munte atît de mare. Din bancnota de 10 lei, întînsă către ea, psiholoaga dă înapoi două bancnote de cîte un leu, o monedă de 50 și trei de cîte cinci bani.

Desigur, în cazul acesta, ea face parte din categoria vinzătoarelor și casierelor cînstite, care cîntăresc marfa exact și dau întotdeauna restul pînă la ultima centimă, iar încadrarea ei în tagma unui nou soi de vinzătoare și casiere devine arbitrară și îndeosebi denumirea ei de psiholoagă cu totul inexplicabilă, - îmi veți reproșa dumneavoastră.

Vă rog, însă, doar „puțîntică răpdare”, numai cîteva clipe, în care să evitați a trage deocamdată concluzii pripite.

Mai bine continuați să urmăriți - în acest răstimp - activitatea psiholoagei noastre. Aceasta cu atît mai mult, cu cit tocmai acum intră în prăvălioara ei doi noi clienți. O fată și un băiat. După toate aparențele, o studentă și un student. Ea cu o poșetă roșie de vinilin, iar el cu servieteta lui și sacoșa ei. Dînsa - după ce achiziționează două pahare cu apă - se așează la masă. Dînsul se duce la casă și achită două „buturugi” - dintre acele cu topor de ciocolată și nu Topor cu „T” mare, pe care-l poți găsi, desigur, uneori și la cofetărie dar mai des la Institutul Meteorologic - și două „prîntese” - dintre acele de care este sigur că nu vor provoca nici o scenă de gelozie. Socoteala este simplă. Patru prăjituri a cîte 2,90 lei, total 11,60 lei. De data aceasta însă - din motive bine determinate - psiholoaga nu mai face socoteala cu glas tare. Care sint acele motive bine determinate? Faptul, că, din cei 12 lei primiți, ea nu mai restituie decît cinci bani. Iar studentul - ale cărui gînduri plutesc probabil în cu totul alte sfere - cu două farfurii încărcate cu prăjituri, se grăbește fericit înspre masa studentei. Prin urmare „socoteala” casierii a reușit. Nu este oare întemeiat - să o denumim psiholoagă, și încă o foarte bună psiholoagă, - o profundă cunoșcătoare a sentimentelor omenești? Fără îndoială că da! Mai aveți totuși

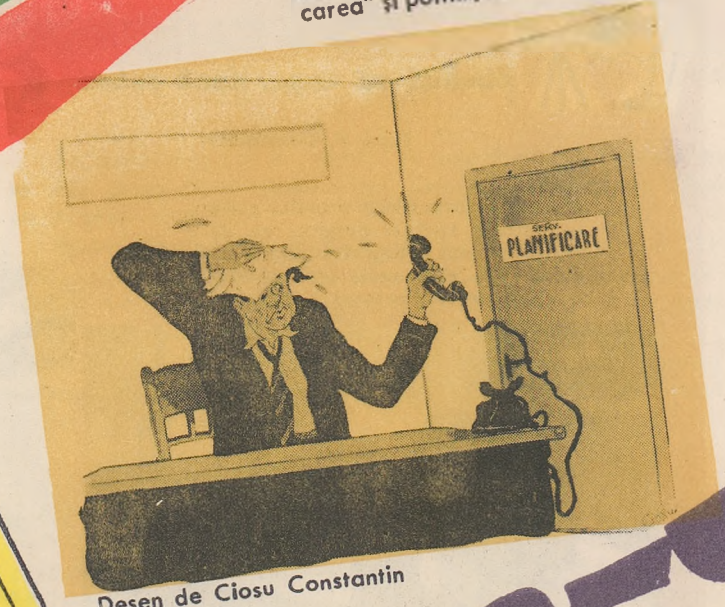
Desen de Bercu Aurel (Iasi)

LEGĂTURA
CU
VIAȚA

DESENE
DE LA CITIZONI

- Ai naibii telefon și ăsta!
De o jumătate de oră mă ne-
căjesc să vorbesc cu „planifi-
carea” și poftim, nu vine tonul!

Desen de Ciosu Constantin

Desen de Mircea Capătă

- Șah... M. A. T.

Mai există practica de
a se „umfla” deconturile
de cheltuieli.

- Bine, dom'le, n-ai
ștat decît o noapte și
puseși două în decont?
- Păi, am dormit și
ziua!

Desen de Olari

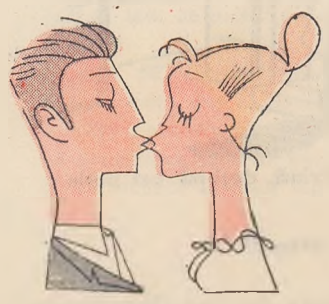
nevoie de dovezi suplimentare? Mă rog. Vi le voi servi și pe acestea.

Prăjiturile dispar repede de pe farfuriile. Cel doi mai golesc cite un pahar cu apă. Apoi, mai stau de vorbă. Ce discută? Să nu fiți indiscreți. Mulțumiți-vă doar cu atât că deși amîndoi sint la Facultatea de Fizico-Matematici, conversația lor - de data aceasta - este cu totul străină și de legile lui Arhimede și de geometria neucldiană. La plecare, privirea ei - doar pentru o zecime de secundă - se oprește pe tava cu caramele de cacao. Acea zecime de secundă a fost însă îndeajuns pentru ca el - fără a fi psiholog, ci doar unul dintre nenumărații amorezați la vîrsta de 20 de ani - să-i ghicească îndată gîndul. Comandă deci o sută de grame de caramele. Ea și el stau în față, psiholoaga în dosul teighelei. Privirea studentei - plină de gingășie - în ochii lui, privirea lui - plină de tandreță - în ochii ei. Privirea ageră a psiholoagei pe cîntar. Limba cîntarului a ajuns la 90 de grame. Psiholoaga scoate repede două caramele și împăturеște punga. Caramelele costă - suta de grame - 2,34 lei. Psiholoaga restituie de data aceasta - prea mărinimoasă, o monedă de 25 bani - din cei trei lei primiți. Pentru cei doi matematicieni însă - pînă și cu eforturi unite - 3 minus 2,34 - în clipa de față - constituite o operație mult prea complicată, ei fiind absorbiți amîndoi unul de altul.

În felul acesta, a mai reușit încă o „socoteală” a psiholoagei. Iar „socotelile” ei, de această natură, se repetă de zece de ori pe zi, asigurîndu-i un frumușel venit „suplimentar”.

Firește, psiholoaga este numai o persoană fictivă, pe de-a-ntregul inventată.

Dacă totuși vreo vinzătoare ori casieră de cofetărie, din vecinătatea vreunei universități ori școli medii mixte - s-ar recunoaște în eroina principală a schiței „Psiholoaga”, eu unul îmi declin orice răspundere.

Ladislau Dunajecz

Student la Facultatea de Istorie

ION MIHULIN

POETUL INCREZUT

*Eu, cel ce-am scris doar un sonet în viață
Mă cred stăpîn pe-o artă atît de naltă;
Că orice gînduri mintea mi-o asaltă
Îmi par nimicuri, năluciri în ceață.*

*Iar cînd solemn pun mîna pe unealtă,
Dărîndu-mi că ideea e mareață,
Scriu, scriu mereu, dar tot ce-aștern în față
Îmi pare nul și iar las totul baltă.*

*Virtej de gînduri mi s'abat în minte
Dar rostul lor îmi pare-atît de mic
Încît în loc să scriu... nu fac nimic.*

*Văzînd că nici nu s'au născut cuvînte
Din care eu să pot crea și scrie,
Iau pana și mi-o pun... la pălărie.*

Zimbiți vă rog... dacă puteți

Foto V. Peternelli

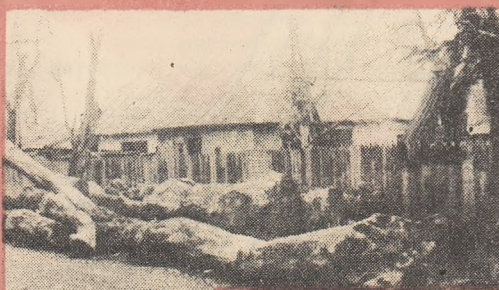

O grămadă de bușteni aparținând întrep. „Placajul” stă de aproape doi ani pe str. Ziduri între vii, stinjenind circulația pietonilor.

Uneori Intrep. Radio Popular pune în vânzare aparate defecte, ca, de pildă, cel din fotografie (tip „Armonia”) la care scara trebuie manevrată prin interiorul cutiei.

Precum ne arată și fotografia Un lucru se desprinde foarte clar Că maestrul de la Radio Popular Nu prea se împacă bine cu... Armonia.

Vedere de ansamblu asupra podului Grozăvești din râul Gheorghe Gheorghiu-Dej

Zloată, apă și noroaie Trece și-n urma te gindești; Cuișă poduri, după ploate, Greu e să te... Grozăvești!

Am semnalat tovarășului șef al gării C. F. R. București-Nord faptul că la Oficiul P. T. T. R. din Gara de Nord, prin care Instituțiile și întreprinderile din Capitală expediază coletele, este o mare aglomerație. Aceasta, deoarece din cele două cîntare funcționează numai unul.

Tovarășul șef al magaziei București-Nord ne răspunde, la 7 decembrie 1956, că într-adevăr la magazia de predare sînt două cîntare dintre care funcționează numai unul. Nu aflăm din acest răspuns de ce nu funcționează amîndouă, și dacă există cumva în proiect luarea de măsuri ca să funcționeze. În schimb, aflăm că de această aglomerație sînt vinovate, nu magazia gării, nu cîntarul, ci... întreprinderile care predau coletele numai între orele 10 și 17, iar în intervalul din-

RĂSPUNS LA UN RĂSPUNS

tre orele 17 și 10, adică toată noaptea, cînd magazia gării funcționează și trenurile circulă, nimeni nu predă nimic. Și rămîn, arată tovarășul șef al magaziei, 17 ore neutilizate.

Ținem să comunicăm tovarășului șef al magaziei că majoritatea întreprinderilor din Capitală nu lucrează ca... trenul, și este în momentul de față oarecum dificil ca toată Capitala să-și coordoneze munca după magazia Gării de Nord. Cu toate că apreciem argumentul tovarășului șef că trenurile circulă și noaptea, vrem să

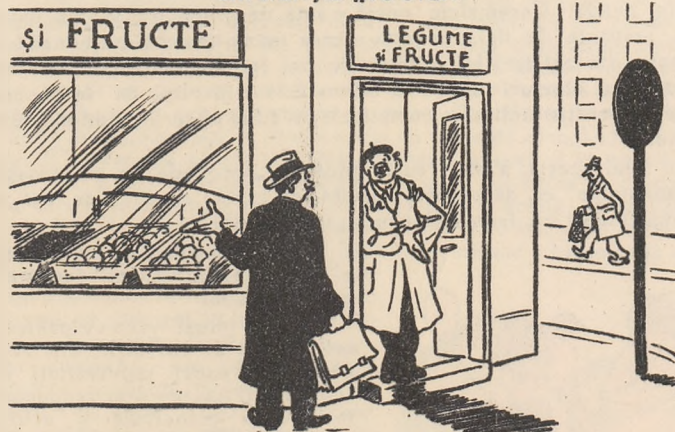
menționăm că salariații diverselor întreprinderi, atunci cînd nu se află în tren, circulă mai mult ziua, ceea ce, deși după tovarășul șef al magaziei este o lipsă, după noi este mai mult o obișnuință, care nu știm dacă va putea fi lichidată, cu toate eforturile magaziei Gării de Nord. În același timp nu considerăm justă în întregime afirmația că cele 17 ore (de la orele 17 seara

pină la 10 dimineața) rămîn neutilizate, intrucît cel puțin 7-8 ore salariații le utilizează dormind, aceasta tot datorită unui vechi obicei al salariaților din Capitală de a dormi în timpul nopții. În schimb, credem că ar rămîne foarte puține ore neutilizate, dacă s-ar utiliza citeva pentru repararea cîntarului.

În tot cazul, noi mulțumim pentru răspuns și sîntem fericiți că la redacția noastră nu este aglomerație de asemenea răspunsuri. Pentru că dacă ar fi, chiar că am începe să circulăm și noaptea, cu alte cuvinte... să facem ca trenul.

La unele unități „Aprozat” produsele din magazin nu corespund cu cele din vitrină iar cele din vitrină nu se pînd

EXPLICAȚIE „LOGICĂ”

- Dacă nu vindeți merele din vitrină, dați-mi cel puțin unele la fel!
- N-avem!
- Atunci de ce le expuneți pe astea?
- Ca să vadă lumea ce avem!

Desen de Fred Ghenădescu

Epigrame

Unuia care atunci cînd ia cuvîntul în ședință nu se mai oprește:

- Ia mai tac! I-am spus răstit,
De trei ore-n str vorbești.
Vezi c-abia am așpit:
Vrei acum să ne trezești?...

I. Avian

Unor actori, care, după ce au obținut citeva suc-

cese nu se mai preocupă de calitatea interpretării:

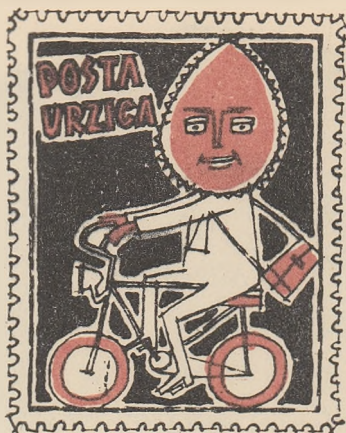
Dacă stai să judeci bine,
Constatarea-i naturală:
Et culcîndu-se pe lauri,
Transmit somnul și în sală.

Grigore Pop

Epitaf pe mormîntul unui laudăros:

Spunea adesea, cu emfază,
Infumurîndu-se cit zece:
Nici moartea nu mă-nfricoșează!
Și-ntr-adevăr: l-a lăsat rece...

Gr. Lupescu

URZICO DRAGĂ,

Lasă-te de Loto Central și vino la noi, la Ploești, la cooperativa „Constructorul”, unde se organizează cu regularitate loterii pe obiecte casnice aduse de cooperatori. N-ai nici o șansă de câștig, te asigur, dar poate că vor avea de câștigat cooperatorii de pe urma intervenției tale, prin desființarea unor practici care, fără să ne facă onoare, ne creează suficiente neajunsuri. Eventual, joacă și tu... o festă celor vinovați de situația de mai sus.

Petre N. Gheorghe
str. Petre Gheorghe nr. 74
Ploești

DRAGĂ URZICO,

Să știi și tu : o distanță de 30 de kilometri e mai scurtă decît una de 200 de metri. Iată cum :

La 200 de metri de gara Periş (raionul Snagov) se află o unitate Comraiprod, producătoare de plăci de teracotă, și care în procesul de fabricație folosește drept combustibil, lemne.

Dar funcționarii forului care aprovizionează cu lemne această

NEGRU PE ALB

În ziarul „Scînteia Tineretului” nr. 2367, în nota intitulată „Pentru cit timp”, semnată D. L., la rubrica de „Comentarii și polemici”, se afirmă că... Napoleon Bonaparte a mai domnit o sută de zile după ce „s-a reîntors de pe Insula Sfînta Elena”.

Afirmația e „exactă”, cu o „mică” rectificare : cele o sută de zile, Napoleon le-a domnit întorcîndu-se de pe Insula... Elba, în 1815, cînd era viu, și nu de pe Insula Sfînta Elena, al doilea exil al său, de unde nu s-a mai mișcat pînă în 1821, cînd a decedat.

De pe insula Sfînta Elena, Napoleon nemaiîntorcîndu-se decît... mort, era în oarecare imposibilitate de a mai domni.

Iar nota din ziar intitulîndu-se „Pentru cit timp”, am socotit că precizarea mea ar putea fi utilă... pentru cit timp tovarășul D. L. incurcă insulele istoriei în coloanele ziarului.

unitate, i le descarcă la o depărtare de 30 de kilometri, în gara Moara Săracă, în loc să i le livreze în gara Periş, situată la numai 200 de metri.

Prin urmare, dragă Urzico, acești funcționari care - față de distanța de 200 de metri consideră mai scurtă distanța de 30 de kilometri - să fie tratați nu de la distanță, ci să fie luați din scurt.

I. Cojocaru

Calea Dudești nr. 180
București

URZICUȚO,

De doi ani se tot construiește un cămin cultural în comuna Răsvad (raionul Tîrgoviște). Cînd au fost fonduri, nu s-a găsit teren, cînd s-a găsit teren, nu s-au putut procura materiale ; cînd în cele din urmă au venit niște materiale, au fost deteriorate printr-o proastă depozitare. Mă rog, astăzi nu mai avem nici teren, nici materiale, nici fonduri... și nici activitate culturală. Avem în schimb... făgăduieli cu nemfuita și un președinte de sfat... care nu primește sfaturi. Sfătuiește-ți tu, Urzico, ce trebuie să faci pentru a remedia situația în care ne aflăm. Poate că ai să-l faci să și răspundă. Să răspundă, adică, de timpul și de materialul îrosit.

Soare I. Ion

Baza tubulară Vîforita
raionul Tîrgoviște

URZICUȚO,

De platră să fii și tot nu poți sta de lemn cînd fabrica de cărămizi „Mureșeni” din Cîmpla Turzii trimite, cum s-a întîmplat în ziua de 17.X.1956, o cantitate de 3500 cărămizi de proastă calitate. Așa că în ziua

„URZICA” AJUTĂ

La multe magazine de fierărie și vopselărie din Capitală nu se mai găsea, la un moment dat, ipsos. (Și negăsindu-se ipsos nu se găsea nici chit).

Sezîsînd-o asupra acestei situații, secția comercială a Sfatului Popular al Capitalei ne răspunde că a luat măsurile necesare ca, pe viitor, să se găsească ipsos în permanență, la toate aceste magazine. (Deci găsindu-se ipsos, se va găsi și chit).

Pentru că secția comercială a răspuns prompt la sesizarea noastră în privința ipsosului, publicăm și noi, prompt, răspunsul primit - și sintem... chit.

* * *

Sfatul popular al raionului Cîmpina ne răspunde că, sezîsarea ce i-am făcut s-a dovedit justă : vinzătorul Mazilu Nicolae de la „Alimentara” din Azuga săvîrșea încorectitudinî (dosea unele mărfuri, ca zahăr, făină etc. spre a le vinde numai anumitor persoane) și se purta necivilizat cu cumpărătorii.

Cu alte cuvînte vinzătorul încorect Mazilu va fi... maziit.

* * *

La sezîsarea noastră din care releșea că cetățenii din Cîsnădie nu sînt bine aprovizionați cu carne, fiindcă nu funcționează în localitate decît o singură măcelărie, ne răspunde Sfatul popular al raionului Sibiu (secția comercială) că vor fi luate în scurt timp măsurile necesare. Se va deschide în Cîsnădie încă o măcelărie.

Foarte bine ! Cîsnădenii îi vor fi, acestor măcelării, recunoscători. Zice și proverbul : al... carne, ai parte de mulțumirile cetățenilor...

cînd au sosit la destinație, adică la I.F.E.T. Dorna Cîndreni, Sectorul Dornîșoara, raionul Vatra Dornei, ne-am făcut la față... cărămizii. Și speriați de sosirea altei avalanșe de rebuturi am început să cîntăm și noi precum folclorul : „Cărămida rea, dă doamne să stea” ... Cîntec pe care te rugăm, Urzicuțo, să-l imprimi în coloanele tale pentru ca tovarășii de la fabrica „Mureșeni” să poată învăța și ei textul.

Paul N. Patraș

Vatra Dornei

DRAGĂ URZICUȚO,

Cred că ai auzit povestea cu puricele potcovit cu 99 de ocale de fier la un pictor. Ei, să știi și tu că la cooperativa meșteșugărească „Drumul nostru” din Adjud basmul acesta s-a transformat în realitate. Spre dovadă îți punem la dispoziție factura 71 eliberată Secției agricole a raionului Adjud în care scrie, negru pe alb, că la o potcoavă a intrat 1,250 kg fier și 10 caele cu toate că respectivul patrușped nu era de fel năzdrăvan. Cred că năzdrăvană a fost cooperativa care ne-a „potcovit” cu 110,67 lei, în loc de 50. Și pentru că noi ne-am săturat de

asemenea basme, te rugăm pe tine, Urzicuțo, să arăți cooperativei care-i „Drumul nostru” spre... realitate.

A. M. Tomescu

Piața R. P. R. nr. 1.
Adjud

Abonamentele la revista „Urzica” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția :
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane :
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

— Bine c-a dat dumnezeu și au plecat... De-abia mă mai puteam ține pe picioare...
— ...Și noi !